

Even with the most fundamental of truths, we can have big questions. And especially truths that at first sight are concrete, tangible and 'proven' – just think of matter, of gravity, or a building, or a body. Nothing could be more obvious than the fact that the objects that are right there in front of you actually exist and are there. You walk around a wall, not through it. Or you make a hole. In this light, building, in all of its aspects, is a real 'tour de force': the weightier the 'truth', the more difficult it is to bend that reality. For that, you need force, which actually also makes it attractive.

The more obvious the concrete, 'hard' truth of things, the greater the contrast with what might be called their metaphysical, or 'soft' truth. By the latter, I mean a way of considering physical reality as a relative, temporary and changeable construction that actually is 'empty' – empty of matter, for if you follow the answer to the question of what things really are to its logical end, you are still left with a great mystery. But also 'empty' of meaning, because meaning is very conditioned, and above all dependent on context. This 'emptiness' is not negative – on the contrary. In my opinion, it creates a pleasant and even necessary mental space.

These two opposite ways of looking at the same reality are inseparably connected with one another; they function at the same moment and are both equally 'true'.

The human 'imagination' is a perfect sublimation of this dualism. In order to be able to imagine things, you operate in a fictitious reality. Everything is still open, nothing is concrete, but there is a great and self-evident trust in the idea that these things could also be 'real'. The imagination is in principle always perfect. That's how it works with drawings and 'models', which stimulate the imagination. That's also what interests me about the photos of the objects that I am showing here.

Translation: Jane Bemont
Nederlandse vertaling op p.151

Zeven foto's
voor OASE

Krijn de Koning

Zelfs bij de meest fundamentele waarheid, kun je grote vragen stellen. Juist ook bij die waarheden die op het eerste gezicht concreet, tastbaar en 'bewezen' zijn – denk alleen al aan materie, aan de zwaartekracht, of denk aan een bouwwerk of aan het lichaam. Niets is duidelijker dan dat wat staat, ook werkelijk bestaat. Om een muur loop je heen en niet erdoor. Of je maakt een gat. In het verlengde hiervan is bouwen in al zijn aspecten een werkelijke *tour de force*: hoe zwaarder de 'waarheid', hoe moeilijker die werkelijkheid te buigen. Er is macht voor nodig, en dat maakt het eigenlijk ook aantrekkelijk.

Hoe duidelijker de concrete 'harde' waarheid van de dingen, hoe groter het contrast is met dat wat je hun metafysische of 'softe' waarheid zou kunnen noemen.

Met dit laatste bedoel ik een kijk op de fysieke realiteit, als zijnde een relatieve, tijdelijke en veranderlijke constructie, die eigenlijk 'leeg' is. Leeg van materie, omdat er aan het eind van de logica bij de vraag van wat de dingen werkelijk zijn, er een groot mysterie blijft liggen. Maar ook 'leeg' van betekenis, omdat betekenis zeer geconditioneerd en bovenal afhankelijk van de context is. Die 'leegte' is niet negatief. Integendeel. Het scheidt mijn inziens een aangename en zelfs noodzakelijke mentale ruimte.

Deze twee uiterste vormen van hoe je naar dezelfde werkelijkheid kunt kijken, zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden; ze functioneren op hetzelfde moment en zijn allebei even 'waar'.

De menselijke 'verbeelding' is een perfecte sublimatie van dit dualisme. Om je de dingen te kunnen voorstellen, opereer je in een fictieve werkelijkheid. Alles staat nog open, niets is concreet, maar er is wel een groot en vanzelfsprekend vertrouwen in dat de dingen ook 'echt' kunnen zijn. De verbeelding is in principe altijd perfect. Zo werkt het met tekeningen en 'modellen', die de verbeelding prikkelen. Dat is ook wat mij interesseert in de foto's van objecten die ik hier toon.